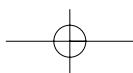
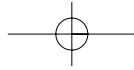

1

La classe d'anglès d'avui ha resultat profitosa: arran d'una pregunta d'en Sergi Sunyol, la professora ha escrit a la pantalla una llista de paraules que a en Max i a mi ens interessava saber. Paraules relacionades amb la recerca informàtica, les xarxes virtuals, els vincles de la policia cibernètica i tot això que ens motiva quan ens connectem al MAX i no sabem com sortir-nos-en a l'hora de rebre missatges en anglès o en clau que només es poden desxifrar segons la terminologia anglosaxona.

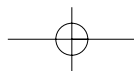
L'aparició en pantalla d'aquelles paraules tan cobejades ha provocat que tots dos desviéssim els ulls dels respectius monitors i ens busquéssim. En Max seu tres fileres darrere meu, i no sempre rep a temps les instruccions i els *enters* de la professora, ja que habitualment passa de les classes i està connectat a un joc o a

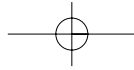

una pàgina de jeroglífics mentals. Més d'un i de dos cops, la professora l'ha enxampat concentrat en una pàgina que no tocava i l'ha fet fora de l'aula. A mi em sap greu, perquè penso que sóc l'únic que el coneix bé i que sóc conscient de la seva capacitat intel·lectual, que és altíssima, però que no resulta evident als ulls dels professors ni dels altres alumnes. Cada dia pateixo per si el fan repetir cicle i ens separen. Per a mi seria terrible. «Em tindràs sempre al teu costat fora de l'aula», diu ell per tranquil·litzar-me, «i si més no em tindràs sempre al MAX.» Però jo ho dubto. Dubto de totes les coses i de totes les persones, actitud bastant habitual entre els nens de la meva generació, que vam néixer en ple descens del món del benestar anterior, del qual els meus pares encara formaven part. Si per als pares tot es va tornar descoratjador i irreversible, per a nosaltres, els seus fills, tot és intemporal, qüestionable i ambigu.

Els meus pares viuen atemorits pel seu propi fracàs, i no surten mai de casa. Cada dia, quan torno de l'escola, els trobo immòbils i en silenci, absents, sempre asseguts davant de la pantalla. Tots dos són relativament joves i estan malalts. L'estat els ingressa una pensió mensual, a part de la meva, i amb aquests diners van tirant. En tenen per a les quotes de pantalla, per a les factures d'aigua, gas i electricitat i poca cosa més. El servei social de l'ajuntament els proporciona un càtering diari. Des de molt petit, igual que molts altres nens de la meva generació, m'he hagut d'espavilar i administrar jo mateix els diners de la pensió. Calcular les despeses d'escola, de material, de dinars i berenars, i d'oci dels caps de setmana. Jo mateix he posat els meus horaris (i sovint els seus) i provo de portar una vida mínimament

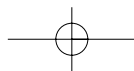

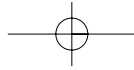
ordenada. En el fons hem tingut sort, ells i jo, perquè he sortit un nen disciplinat i responsable. Em faig càrrec de la situació, i col·laboro, tant com puc, a obeir les lleis de la societat que m'ha tocat viure.

En Max estava connectat avui a la lliçó d'anglès, i per això ha gaudit amb la llista de termes que ha escrit la professora. Ens hem mirat amb complicitat a través de les tres fileres que ens separen, i tot dos hem premut alhora la icona de «Desar el document».

—Aleix Ortensi i Max Oliva: això no calia desar-ho! —ens ha escridassat la professora en comprovar, a la seva pantalla, que havíem premut la icona—. Sembla que actues quan no toca, Max Oliva. Més valdria que desessis les lliçons importants que t'han de permetre aprovar els exàmens, noi.

Quan s'ha acabat la classe, abans d'apagar l'ordinador, he enviat un missatge de text a casa. «Hola, pares, estic bé. Tornaré a les set o a les vuit. Mare, no oblidis les píndoles a dos quarts de quatre. Un petó. Aleix.» Els missatges que els envio un parell de cops al dia, els reben sobreimpresos a la pantalla on miren, sense esma, un serial o un concurs. He endevinat el somriure de la mare en rebre el senyal de «Nou missatge enviat»; un somriure estrafet, com una ganyota, que no haurà perdut del rostre mentre llegia el missatge a la part inferior de la pantalla; i després haurà llançat una llambregada de complicitat al pare, que potser l'haurà clissat o potser no, depèn de l'estat d'ànim en què es trobi en aquell moment. Sovint, el pare mira sense veure, i penso que les imatges que es projecten a la pantalla no li arriben al cervell; simplement les ignora, i és com si pel monitor passessin una pel·lícula diferent, la que té al seu cap,

que sospito que es basa en experiències del món anterior, quan jo encara no havia nascut i ell sortia de casa, i tenia una feina, i gaudia de l'amistat d'un munt de gent.

En Max m'ha proposat dinar a casa seva. Jo li he dit que no, que si anàvem a casa ens enganxaríem al programa i no seríem capaços de tornar a l'escola per a les classes de la tarda. A en Max no li sap greu fer campanya, però a mi sí, potser perquè sóc responsable de mena. L'he convençut, i hem dinat a l'escola. Hem demanat un menú *Disaster* per a dos teclejant el codi a l'entrada del menjador, i hem buscat un lloc a la vora dels finestrals que donen al camp ras. Només quedava lloc a la taula de l'Hugo i l'Omar, i hem estat a punt d'ignorar-los i seure discretament en un racó, però la vista del camp ras és tan fascinant que no ens n'hem pogut estar.

—Mireu qui ve! —ha exclamat l'Hugo—. A què es deu l'incomparable honor que tenim de compartir taula amb un parell de polis de l'univers?

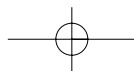
L'Omar i els altres han esclafit una rialla.

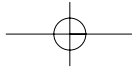
—Deixa'ns en pau, cara de foca. No em facis parlar massa, perquè se m'indigestarà el dinar abans de parlar-lo —ha contestat en Max mentre sèiem.

—Ooohhh... El senyor està de mala llet! —s'ha lamentat l'Hugo fent teatre—. Que potser no han tingut un bon dia, les excel·lències protectores?

—No et vull tornar a sentir, merda seca. Només suplico a la intel·ligència sobrenatural que impera en aquest planeta que mantingui ocupada la teva única neurona en una conversa, si se'n pot dir així, amb els teus fidels imitadors de pacotilla.

—No et fotis amb mi, Maximilianum —ha protestat l'Omar fent-se l'ofès.

Una de les cambres s'ha acostat a la taula per informar als que havíem demanat *Disaster* que s'havia acabat la Cobra, i que anéssim pensant una beguda substituïda. En Max ha demanat taronjada amb gas i jo, suc de kiwi.

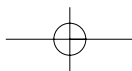
—Ah, i si teniu beuratge a base de neurones —ha afegit en Max amb serietat—, porteu-ne una garrafa de cinc litres. Aquesta taula en va necessitada.

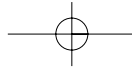
—Mireu! Han tornat els homes de l'uniforme! —ha exclamat de sobte en Julià, assenyalant amb el braç el camp ras darrere dels vidres.

Tots hem mirat cap a fora, i, efectivament, els homes que feia dos dies que havien desaparegut de la zona tornaven a ser allí, armats amb potentíssims rastrejadors i escafandres al cap.

—Segur que han trobat una nova fuga radioactiva! —ha apuntat en Julià, esverat—. Allò que van dir la setmana passada era una mentida. Segur que han trobat de tot i no volen que se sàpiga!

Els homes, quatre exactament, recorrien un espai de cinc metres quadrats armats amb detectors que movien en cercle arran de terra. Des de feia setmanes, totes les finestres de l'escola que donaven al camp ras havien romàs hermèticament tancades per precaució, ja que hi havia indicis d'una fuga tòxica a través d'una esquerda en algun dels tubs antics que recorrien el subsòl de la zona. Les autoritats havien barrat els espais de lleure de l'escola encarats al sud i havien precintat tots els vidres de les finestres encarades al camp ras veí. Els operaris dels escafandres havien treballat de valent durant unes setmanes a la recerca de restes contaminants un cop reparada la fuga, i semblava que no havien trobat res. Per

això era estrany que avui tornessin a ser allí, vestits de la mateixa manera i inspeccionant l'espai amb els mateixos detectors.

—Alguna resta se'ls ha descontrolat. A hores d'ara la majoria de nens ja deuen estar contaminats! —anunciava en Julià, que semblava passar-s'ho bé amb tot allò relacionat amb accidents i contaminacions.

—Si ho dius per tu, Julià, no pateixis —ha comentat en Max—. Totes les teves deficiències són de naixement, i les dels teus col·legues també. O sigui que pots estar tranquil.

—Avui tenim el dia foteta, comissari virtual?

—L'inspireu —he dit jo—. Necessita un revulsiu per inspirar-se. Ningú millor que vosaltres.

—Ja ha parlat la veu de la consciència. Aleix Ortensi: ets patètic! —ha exclamat l'Hugo—. Ets una vulgar ombra de l'emperador de la criminalitat perseguida.

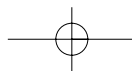
—Hugo, rei —li ha recriminat tendrament en Max—, vols dir que la neurona solitària no en té prou? Au, maco, deixa-la descansar una estona...

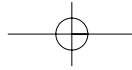
Les cambres han portat els menús. Dos *Disaster* per a mi i en Max, un *Fireline* per a l'Hugo, i dos *Cool-days* per a en Julià i l'Omar. Les cambres han quedat parades quan, a través dels vidres, han descobert la tornada dels rastrejadors de fuites.

—Estem contaminats! —ha anunciat en Julià.

—Au, calla, nen! No diguis disbarats! —l'ha escridassat una de les dones, però ha mirat furtivament la seva companya, que s'havia dut la mà a la boca sense poder evitar-ho.

Després del dinar i d'una interminable disputa dialèctica amb el pesat de l'Hugo, en Max ha volgut relaxar-

se una estona abans de començar les classes i hem preguntat si hi havia matalassos lliures a l'aula de relaxació. Hem tingut sort: n'hi havia un munt, ja que a fora, a la pista esportiva, es disputava un partit de futbol entre l'equip de l'escola i un de foraster. Hem jagut l'un al costat de l'altre, amb els auriculars a les orelles i els ulls vagarejant pel firmament animat que simula el moviment de les constel·lacions. He escollit un canal de música oriental, i no he trigat ni dos minuts a caure en un son profund.

A dos quarts de quatre hem començat les classes de la tarda. A primera hora, laboratori de física, i després, història universal. Segons m'ha confessat més tard, en Max no s'ha connectat ni un sol moment a la pantalla del professor, i s'ha dedicat a buscar adreces a la xarxa i a jugar. En acabar la classe, el professor ha detectat els alumnes passius, ha enviat missatges a les famílies respectives i els ha tingut castigats treballant mitja hora més. He esperat en Max al pati central, xerrant amb la Marta i la Lua.

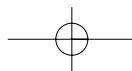
—Voleu venir a casa? —els ha preguntat en Max quan ha sortit—. L'Aleix i jo ens connectarem al MAX.

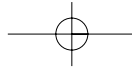
—Passo del MAX, Max —ha dit la Lua.

—Max-max... Pib-pib... —he rigut jo.

—No sé com podeu estar tan enganxats a un programa com aquest! Només us treu hores de son, i no serveix per a res. La vida és aquí a fora, noi, no a la pantalla de l'ordinador...

—La vida? Quina vida? —l'ha interromput el meu amic—. La vida dels pares de l'Aleix, que estan tot el dia asseguts davant la pantalla? La vida del col·le, tan a la vora d'un jaciment contaminant que gairebé no ens

queda lloc als pulmons per encabir-hi tota la merda? La vida dels profes i les seves lliçons avorrides? A aquesta vida, et refereixes?

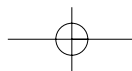
La tarda era fosca i amenaçava pluja. Hem agafat les bicis i hem travessat la ciutat fins a casa d'en Max. La policia havia detingut un regiment d'immigrants il·legals i els mantenia encarats a la façana d'una casa, les mans enlaire, mentre els escorcollaven. Una dona vella s'havia mort al mig del carrer de la Muralla i un grup de vianants encuriosits la custodiava tot esperant l'arribada de l'ambulància. Dos cotxes havien xocat a l'encreuament del carrer de Pujades amb el passeig Nou, i la calçada era una catifa de vidres esmicolats.

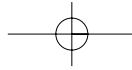
—La vida és a fora! —ha remugat en Max mentre entràvem les bicis al garatge—. Ja te la regalo, aquesta merda de vida que hi ha a fora!

Semblava que la mare d'en Max havia deixat berenar per a una legió d'afamats. El parament de la taula contrastava amb la misèria que regna a casa meva quan arribo cada tarda: la mare no es recorda mai de preparar-me el berenar, i normalment aprofito, si tinc gana, peces resseques del càtering del migdia.

—No et pensis que sempre és així. Que hi hagi tanta teca a la taula —m'ha aclarit en Max— vol dir que els pares són fora, de viatge, i que no tornaran fins d'aquí a una setmana. O sigui que, amic meu, aquest és el meu berenar, el meu sopar, el meu esmorzar de demà, el meu dinar de demà, el meu sopar de demà, el meu esmorzar de demà passat, etc.

Hem agafat un parell d'entrepans i ens hem servit dos gots enormes de Cobra abans d'entrar a l'habitació d'en Max i prémer el botó d'engegada de l'ordinador.

—Bona tarda, MAX! —l'ha saludat en Max amb una reverència—. Els que vénen a jugar et saluden!

L'habitació d'en Max és el caos personificat. No solament no es fa mai el llit ni endreça la roba, la neta i la bruta, sinó que tot el terra és un escampall de compactes, formatadors, compactes de làser, joguines, pesos de gimnàs, eines, fitxes, sabates, pilotes, restes de menjar, gots, plats, capses i capsetes de tota mena. D'una manotada ha tirat a terra tot el que hi havia a sobre de dues cadires amb rodes i m'ha convidat a seure. Hem apropat les cadires, i abans de prémer la icona directament a la pantalla, en Max ha fet moure els dits com faria un metge abans d'operar un pacient. «Som-hi, doncs», ha murmurat, i tot seguit ha vocalitzat la contrasenya per accedir al programa. Mentre s'anaven obrint les pantalles de presentació, benvinguda i instruccions per a jugadors novells, en Max ha buscat els auriculars entre el munt d'andròmines que hi havia sobre la taula i ens els hem col·locat a les orelles.

—Continuem l'experiència d'ahir?

—OK.

«Wellcome to the MAXperience», ha murmurat una veu molt suggeridora a les meves orelles. I a continuació la música característica, les pampallugues a la pantalla... i ja som... dins...

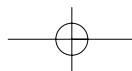
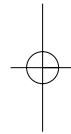
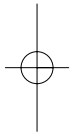
En Max despenja l'auricular del telèfon que sona amb insistència.

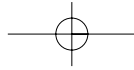
—Agència de detectius Max, digueu.

La veu que sent li resulta coneguda: és la de l'inspector en cap del departament de policia de Roses.

—Què hi ha de nou, inspector?

—Ha aparegut un altre vell, Max. Us hi hauríeu d'acostar de seguida.

En Max penja el telèfon i encén un cigarret. No diu res fins que jo no alço els ulls del llibre que estic llegint.

—N’han trobat un altre.

Ens posem en marxa. Condueixo a través de la plana dels aiguamolls, mentre en Max prova d’arreglar la gravadora que ahir va deixar de funcionar mentre escoltàvem tot el que havíem enregistrat sobre el primer avi perdut. Poso música, un CD de Nirvana enregistrat a Nova York el 1992.

Quan arribem a la platja d’Empuriabrava distingim una furgoneta de la policia aparcada al camí que voreja la sorra. Ens surt a rebre l’inspector que ha parlat abans amb en Max, i ens convida a pujar a la part posterior del vehicle. Dos policies custodien un home d’uns setanta-cinc anys, embolicat amb una manta de llana, que presenta evidents símptomes d’hipotèrmia.

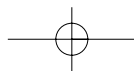
—Ha aparegut a les vuit del matí. Caminava amb la roba xopa per la vora del mar, descalç, indocumentat. L’ha vist un veí que cada matí surt a fer fúting, i li ha demanat si es trobava bé. Aleshores l’home s’ha esfondrat, i l’esportista l’ha hagut d’arrossegar fins a la sorra perquè no s’ofegués amb les onades. De seguida ens ha telefonat i hem vingut.

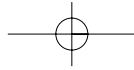
—Parla català o castellà?

—No parla —diu l’inspector—. No ha obert la boca des que ha recuperat la consciència.

En Max, que no ha pogut arreglar la gravadora, en fa servir una que li deixa un dels homes de l’inspector. En Max té el costum d’enregistrar les descripcions d’allò que veu quan arriba a l’escenari dels fets.

—La platja està deserta a aquesta hora, exactament com ahir. Potser les onades arriben més esmorteïdes a

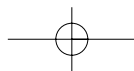
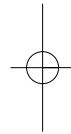
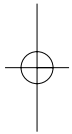

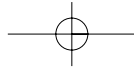
la sorra, i no bufa tant la tramuntana. L'home que seu tremolant a l'interior de la furgoneta té uns setanta-cinc anys, cabells blancs molls i embullats; té el front molt ample i solcat d'arrugues. Resta amb els ulls tancats i sembla que murmura alguna cosa, com si rondinés en un estat de semivigília. Té els llavis tallats i de color morat a causa del fred i la humitat. L'han embolicat amb una manta i li han posat roba seca, mitjons blancs i gruixuts d'esport i unes espadenyes.

En Max és a fora, caminant per la vora de la furgoneta mentre parla. Fa una pausa, mira el mar, i continua:

—Em recorda vagament el meu avi Josep, perquè és gras i se'l veu desvalgut. L'inspector opina que, com l'avi que van trobar ahir a la platja de Roses, podria ser estranger, però no hi ha manera de fer-lo parlar. Se li han dirigit en francès, anglès, alemany, flamenc, rus i àrab, però no reacciona davant de cap frase. L'avi d'ahir continua en observació a l'hospital de Figueres, sembla que es recupera, i la policia està esperant el moment d'interrogar-lo per saber d'on ve i què feia perdut a la platja. Ens preguntem qui deixa aquests homes de matinada a la sorra, o com s'ho fan per arribar a la costa. No hi ha rastres de cap embarcació ni pastera; arriben indocumentats i atemorits, com si el mar els hagués expulsat de les seves entranyes. Caminen desorientats sense saber on van, i presumiblement no saben qui són, ni què fan aquí.

Arriba una ambulància i ajuden l'home a incorporar-se. Quan el baixen de la furgoneta observa el mar i es queda amb la mirada perduda, bocabadat, com si es meravellés de descobrir que encara és viu i que està sol. No

reconeix els policies que l'ajuden, però es deixa acompanyar fins a l'interior de l'ambulància, que tanca les portes i arranca amb la sirena engegada.

—Ens agradaria acompanyar-vos a l'hospital —dic a l'inspector, que assenteix amb un cop de cap i va cap al seu cotxe.

En Max i jo pugem al nostre. Sona encara el CD de Nirvana i en Max encén un cigarret. Condueixo jo.

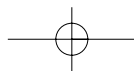
—D'on vénen? —em pregunto en veu alta mentre sortim d'Empuriabrava—. Hi ha d'haver una raó lògica...

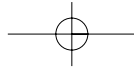
—Segur que hi és, però ara per ara ens falten pistes.

Ahir la policia va recórrer tots els hotels de la costa més propera demanant als guies dels grups que s'hi hostatgen si havien trobat a faltar algun turista. A aquestes alçades de la tardor, els hotels que es mantenen oberts acullen grups de jubilats, espanyols o estrangers, que viatgen en colla. Es podia pensar que algun turista despistat s'havia perdut el dia abans i no havia sabut tornar a l'hotel. Però no faltava ningú enlloc, ni tampoc cap guia havia presentat denúncia per la desaparició de cap avi. No calia tornar a fer la ronda de telefonades als hotels, perquè presumiblement aquest nou naufrag tampoc no provenia de cap grup excursionista.

Durant el trajecte en cotxe, tant en Max com jo observem les construccions que s'alcen als dos costats de la carretera. Discoteques en forma de castell, concessionaris de cotxes, concessionaris de vaixells i barques de motor, botigues de jardineria, hivernacles de flors, magatzems de mobles, terrissaires de *souvenirs*. Tot ens sembla estrany, nou i vell alhora, però no comentem res, només mirem.

—De debò que s'assembla al teu avi?

—Qui? —em demana.

—El vell de la platja.

En Max diu que sí, que li ha fet pensar en el seu avi. Jo no el vaig conèixer, i per la reacció del meu amic, ara que ha sorgit el tema, em fa l'efecte que ell mateix dubta d'aquesta semblança.

—Em pensava que el teu avi es deia Eloi.

—Sí, així es deia —afirma.

—Per això t'ho he preguntat. Has dit que et recordava el teu avi Josep. No sabia que tenies un avi que es digués Josep.

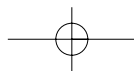
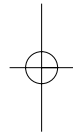
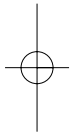
En Max torna a observar la carretera a través del parabrisa.

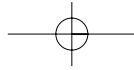
—No, la veritat és que jo tampoc no ho sabia.

Quan arribem a Figueres recordo que no sé on és l'hospital, i penso que ja trobaré indicacions, però resulta que no cal, que de fet sí que sé on és l'hospital i condueixo fins allà sense errar ni un sol cop el camí. A l'entrada mostrem les identificacions a la infermera de recepció, que ens indica que la persona a qui volem veure és a l'habitació 338 de la tercera planta. La dona ens informa que hi ha un oficial de la policia custodiant-lo i que fa pocs minuts han pujat tres policies més.

L'inspector ens rep a la porta de la 338 i ens convida a passar. L'home que ahir van trobar a la platja de Roses jeu en un llit que disposa d'un mecanisme de plegament i per això té l'esquena dreta. Li han posat uns coixins per acomodar-lo. L'home mira per la finestra, i dos policies han apropiat les cadires al llit i han tret unes llibretes de les butxaques.

—Ahir va parlar amb els metges que l'atenen, però

ho va fer en una llengua que no van entendre —ens informa l'inspector—. Avui està més relaxat; ha passat una bona nit i ha esmorzat com cal.

Els policies de les llibretes li fan preguntes en diverses llengües, però l'home no respon. De fet, ni tan sols els escolta: continua mirant per la finestra sense immutar-se. Piquen a la porta i entra un dels metges. Ens dona la mà, a nosaltres i a l'inspector, i explica l'evolució del malalt:

—Continua sota els efectes d'una substància molt tòxica, potser un estupefaent que no hem pogut identificar. Ahir va parlar, després de sopar, just quan vam entrar per donar-li la darrera dosi de medicament i prendre-li la pressió. Va assenyalar el vidre, la nit fosca, i va pronunciar un parell de frases. Nosaltres li vam dir que no l'enteníem, i ell va insistir. Potser ho va repetir tres o quatre cops. En veure que no l'enteníem, va somriure, com si ho donés per perdut, i va tancar els ulls. Es va adormir de seguida.

—No era cap llengua romànica o anglosaxona?

—No ens ho va semblar. Jo, si ho hagués de relacionar amb algun parlar, diria que es tracta d'una llengua eslava, com ara el polonès, o l'hongarès...

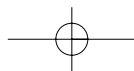
—Vostè coneix aquestes llengües?

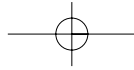
—Oh, no. Només em sonen de les pel·lícules, i d'un cop que vaig estar a Budapest.

Visitem el segon avi. Li estan fent un reconeixement en una sala de cures. Hipotèrmia, pèrdua de memòria, efectes d'una droga potent i desconeguda... un cas clavat a l'anterior.

—No hi ha denúncies, no hi ha pistes, no hi ha res...

—es lamenta l'inspector gratant-se la barbeta.

—Algú porta els avis fins a la costa —sento que rumia en Max en veu alta—. Algú que vol desfer-se d'ells, o algú que pretén ajudar-los, perquè sap que els vells volen ser aquí, a la platja... Tot ha de tenir una causa. I tots els vells arriben en estat de xoc, o drogats...

L'inspector rep una trucada al mòbil. Escolta el missatge i es limita a contestar amb monosíl·labs.

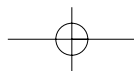
—Ha aparegut el tercer. Una dona. A la platja de Sant Pere Pescador —ens informa mentre desa l'aparell a la butxaca de l'americana—. Sembla que això no s'atura.

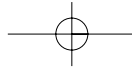
Hi anem en el nostre cotxe. En Max està segur que tots els avis vénen del mateix lloc i que possiblement han estat vagarejant alhora, només que els han trobat en temps diferents, potser perquè aquests dos darrers han restat amagats des d'ahir.

—Si n'hi ha més i no els trobem avui —diu—, vés a saber si defalliran de fred i gana. Aquesta gent no té edat per aguantar una segona nit al ras.

La situació que trobem a Sant Pere és similar a la d'aquest matí a Empuriabrava. La dona és dins de la furgoneta de la policia i està sent auscultada per un metge de l'ambulatori del poble. Ha patit un atac d'histèria quan els policies l'han volgut fer entrar a la furgoneta, ja que, aparentment, volia continuar caminant per la platja. Estava xopa i tremolava, però tot i així no volia que ningú l'ajudés, com si tingués molt clar què hi feia allí i pretengués continuar fent-ho. El metge li havia injectat un sedant per tranquil·litzar-la.

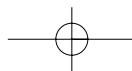
La novetat que celebrava l'inspector era l'existència d'una bossa de mà que duia la dona en ser descoberta. Mentre es negava a les exigències de la policia, estrenyia fortament la bossa contra el seu pit i no deixava que

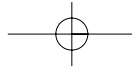

ningú la hi agafés. Finalment, ja dins del vehicle, havia desistit i ara s'inspeccionava el contingut de la bossa de pell, completament xopa igual que la seva propietària. No hi havia cap document d'identificació, però sí un moneder, un pintallavis, un clauer amb claus, una fotografia d'un home jove i una targeta de l'hotel Mediterráneo de Roses, en la qual algú havia escrit un número que podia pertànyer a una habitació. L'inspector truca ràpidament a l'hotel i parla amb el director. L'habitació 403 està ocupada per una parella de jubilats de Ciudad Real que formen part d'un grup que ve del centre d'Espanya. Els dos avis són a l'hotel, sans i estalvis, fent temps a la terrassa abans de dinar. El director, seguint les ordres de l'inspector, fulleja en el registre de clients les darreres persones que havien ocupat la 403 els darrers mesos. Fa quinze dies s'hi havien estat dues dones, també pertanyents a un grup, i que provenien d'Alemanya, d'una regió anomenada Sauerland. El director de l'hotel lletreja el nom de les dues turistes: Hanna Matteus i Else Marie Müller. Un policia fa una fotografia polaroide a la dona de la furgoneta i de seguida es trasllada a l'hotel de Roses per si algun treballador la reconeix.

En Max demana la gravadora a un policia i introdueix la minicinta en què enregistra les seves observacions. Com sempre, ho fa donant voltes a la furgoneta mentre els agents i jo provem d'interrogar la dona, que plora i vocalitza paraules que no entenem. El seu aspecte és europeu, podria ser una de les alemanyes que s'hostatjaven al Mediterráneo de Roses, però no reacciona de cap manera quan se li fan les preguntes en alemany que un policia llegeix fonèticament d'un manual: si la dona és realment alemanya, sembla que ha oblidat la seva llengua.

—Això és un aspecte que cal tenir en compte —sen-
to que diu en Max amb la gravadora a pocs centímetres
dels llavis—. El problema dels avis naufrags és la pèr-
dua de la memòria, circumstància que explicaria per què
no reaccionen davant de cap llengua. Potser no vénen
de països llunyans, sinó que han perdut les nocions apre-
ses i són incapaços d'entendre res del que se'ls diu.

—En Max té raó —dic a l'inspector—. Possiblement
aquesta gent no ens entén, perquè estan sota els efectes
d'alguna substància, o perquè se'ls ha practicat alguna
manipulació al cervell.

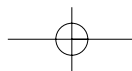
L'inspector em mira de reüll.

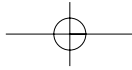
—No em sembla lògic que algú es dediqui a malme-
nar el cervell dels avis. No entenc quin benefici en po-
dria treure, d'això —murmura l'home abans de fer un
parell de trucades des del mòbil.

A mi hi ha moltes coses que no em semblen lògiques,
però fa temps que em dedico al món de la investigació
i tinc prou experiència com per afirmar que tot és pos-
sible, que la idea més inversemblant pot ser certa i que
hi ha gent en aquest món disposada a tot amb la finali-
tat d'obtenir-ne algun profit.

En Max entra a la furgoneta per demanar la foto-
grafia que s'ha trobat a la bossa de la dona.

—Es tracta d'un home jove, d'uns vint anys o una
mica més, occidental, segurament europeu. Té els ca-
bells de color castany clar i mostra un somriure am-
plíssim de dents blanques. Té els ulls mig aclucats per
efecte del riure, una pell pigallada i sana, i una arraca-
da de plata en forma d'anella a l'orella dreta. A la cara
posterior de la fotografia hi ha una dedicatòria en ale-
many: «Grüsse von Kalman», que vol dir 'Records d'en

Kalman', que ben segur és el nom del jove de la fotografia.

—Potser es tracta del seu nét —comenta un dels policies, que s'ha acostat a nosaltres i observa la fotografia des de darrere l'espatlla d'en Max. Tot seguit prem amorosament el braç de l'àvia, que, amb els ulls ben oberts, treu el caparró del garbuix de mantes que la cobreixen—. Kalman. Kal-man. Qui és Kalman? El coneix, senyora?

L'àvia obre més els ulls i allarga una mà d'entre les mantes per agafar ben fort el braç del policia.

—Kalman? Kalman? —pregunta.

—Sí, Kalman —confirma l'agent—. Ho heu sentit? Ha dit clarament Kalman!

—Kalman... Kalman... —insisteix la dona, i s'enfonsa en un plor desesperat.

—La dona reacciona al nom de Kalman, que podria ser el seu nét. El jove de la fotografia està molt content, i aquesta alegria contrasta amb l'estat en què es troba la seva suposada àvia —comenta en Max amb la gravadora prop dels llavis.

L'inspector rep una nova trucada al mòbil. Quan penja s'acosta a nosaltres.

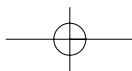
—La tenim. És una de les alemanyes del Mediterràneo. Vaig a entrevistar-me amb el director.

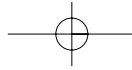
—Podem acompanyar-lo, inspector?

—Sí. No em fa res que vingueu.

En Max treu la cinta, torna la gravadora i ens dirigim cap al cotxe.

—Passem abans per una botiga d'electrodomèstics. Estic fart de demanar l'aparell cada vegada que el necessito.

Condueixo jo, mentre en Max expulsa el fum del cigarret a través de la finestra oberta.

—Un dia d'aquests, deixaré de fumar —anuncia.

—Fa anys que ho repeteixes cada dia.

—Potser això de la insistència és un pas endavant —diu abans de fer una pipada—. Si més no, quan ho faci n'estaré ben convençut, després de dir-ho tantes vegades...

La música s'ha aturat de cop i quan he obert els ulls he buscat un cigarret a la mà d'en Max.

—Em pensava que fumaves.

—Jo? No fumo mai, ja ho saps.

—I com és que fumes allà?

—Qui fuma?

—Tu fumes —li he dit—. Gairebé cada cop que pugem al cotxe encens un cigarret, i no deixes mai de dir que aviat ho deixaràs.

—No he fumat en ma vida. I tampoc no fumo en la meva experiència.

—No fumaves?

—No. Tu m'has vist fumar?

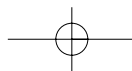
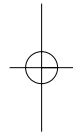
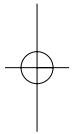
—Tota l'estona, noi —he insistit—. Fumes com un carreter!

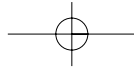
—Hi ha alguna cosa del programa que no controlem encara —ha dit.

Ens hem aixecat de les butaques i hem tornat a la sala per admirar la gran quantitat de menjar que ha deixat la seva mare. Hem devorat dos entrepans i uns pastissos de maduixa.

—Vés a casa i deixa els teus pares enllestits. Després torna i estarem tota la nit connectats al MAX.

—Això mateix...

—I demà passem d'anar a classes. Estem malalts! Estem molt malalts!

—Demanaran una inspecció visual. El director connectarà la càmera.

—Ets pessimista i negatiu en tot, Aleix! Per a tu tot ha de ser lògic, coherent i metòdic. No deixes oportunitats a la imaginació!

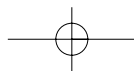
—Ah no? I el joc? No ens passem hores vivint coses que no són?

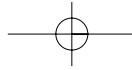
—Precisament! Precisament això és el que no entenc! És com si tinguessis doble personalitat: l'Aleix del dia a dia i l'Aleix del joc. Per què no deixes que de tant en tant es confonguin?

—He de tornar a casa —li he dit, tallant-lo—. Descansa, noi, i fes els deures abans de connectar-te a qual-sevol lloc. Fins demà a l'escola.

Al carrer he mirat el rellotge i m'he adonat que era tardíssim. No pateixo mai pels pares; si més no, sé que ells no pateixen pel meu retard. Ells estan enganxats a la pantalla i no mirem mai l'hora que és.

El barri on viu en Max està relativament a la vora del meu, s'hi pot arribar a peu o en bici. He pedalejat a poc a poc, observant la gent que em creuava. Hi havia persones que s'estranyaven de veure'm sol pel carrer a aquestes hores, però he pedalejat com si no m'adonés de la seva estranyesa i evitant pensar el perill que la meua solitud comportava. Una dona duia un vestit de cuir negre arrapat a la pell, amb màscara i botes altíssimes. Duia un cadell de fox terrier als braços. També hi havia dos homes idèntics que no devien ser bessons: no he entès mai aquesta moda gai d'imitar-se, de, fins i tot, fer-se intervencions quirúrgiques per assemblar-se a l'al-

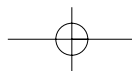

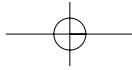
tre; jo sempre em pregunto quin dels dos membres de la parella accepta la transformació i deixa de ser ell per convertir-se en l'altre. La professora de medi ambient té una doble. Ho sabem, perquè alguns cops ve a buscar-la en cotxe o en moto, i sempre dubtem de quina de les dues és l'autèntica professora, i ens preguntem si abans la professora era com és ara o si era diferent. En Max diu que és de mal gust demanar a una parella d'iguals qui és l'original i qui és la còpia. De fet, només ho poden saber els que els han conegut abans.

Hi ha hagut un accident al carrer de l'Onze de Setembre, i una ambulància amb els llums intermitents carregava dos cossos embolicats amb plàstic. Quan he passat per davant del portal del número 16 del meu carrer, una dona gran m'ha demanat si volia píndoles, i li he dit que no.

Com és habitual, he trobat els pares davant de la pantalla, i la mare ha somrigut en veure'm. Els he fet un petó al front i he anat directament a la cuina. Al vespre no demanem càtering, i solem aprofitar les restes del dinar o bé escalfo alguna cosa al microones. Del dinar no ha sobrat pràcticament res, avui devien tenir gana, i per això he tret unes racions ultracongelades de pasta a la bolonyesa i les he escalfat. M'he tret la roba i m'he posat el pijama i les espadnyes d'estar per casa abans de parar taula. Encara que els fa mandra seure a taula com abans, els pares s'esforcen i accedeixen a fer-ho, perquè saben que necessito algun punt de referència familiar, i aquest punt és l'hora del sopar asseguts tots tres a taula, sense pantalla. Normalment no diem res, però em fa l'efecte que som una família.

—A taula!

La mare s'ha aixecat del sofà de pressa i ha dit que anava a rentar-se les mans. El pare ha trigat més a reaccionar.

—Pare! El sopar és a taula!

M'hi he apropat i li he posat una mà a l'espatlla, i aleshores ha reaccionat.

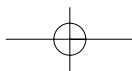
—Has tornat a fumar molt. Em veuré obligat a amagar-te els cigarrets com abans.

—No, sisplau! —m'ha suplicat.

—Doncs te'ls hauré de racionar.

L'únic moment que m'incomoda del sopar és just després de seure a taula, quan el pare i la mare llancen una llambregada a la quarta cadira, la que resta cada nit buida. La mare em mira com demanant-me si la quarta persona vindrà, i jo sempre li dic que no amb el cap, i de seguida els demano si volen aigua i els serveixo el menjar. El quart membre de la família és la meva germana Mar, que fa anys que se'n va anar i que no ha tornat més. Jo encara era un nen, però la recordo bé. Potser no l'enyoro tant com ells, és clar, però sovint em vénen flai-xos de la nostra anterior vida en comú, de quan ella em feia jugar i jo l'estimava. No tinc res a retreure-li ni res a perdonar-li. Ella va voler marxar. Sovint, quan en parlem, en Max em contradiu, i al·lega que la meva germana no em va preguntar mai què em semblava la idea de deixar-me tot sol amb els pares. Jo li dic que ella no sabia aleshores com acabarien els pares, però en Max opina que sí que ho sabia i que segurament per això va marxar. No ho sé, ni ho sabré mai, si no és que torna algun dia.

—Ha anat bé l'escola, Aleix? —m'ha preguntat la mare.

—Molt bé, mare. Avui hem après un munt de coses noves.

—Has d'aprofitar totes les classes, fill.

—Sí, mare.

El pare no alça mai els ulls del plat quan menja.

—Que heu vist algun programa interessant avui? —els he preguntat.

—Sí, sí, és clar. Molts programes interessants, fill.

He esperat uns segons a veure si la mare continuava.

—Quins, per exemple? —li he demanat, ja que ella no deia res.

—Doncs... no ho sé... Molts, Aleix... però ara no en recordo cap d'una manera especial...

—Si us ho heu passat bé..., això és el que compta.

—I tant. Ens ho hem passat molt bé, no pateixis.

Els pares han tornat a la pantalla quan han acabat de sopar. He desparat taula i he posat els plats i els gots al rentavaixella. A continuació he apagat el reproductor d'imatges, he portat els pares a la seva habitació, els he fet un petó de bona nit i m'he tancat a la meua. Davant de l'ordinador he comprovat que en Max no estava connectat; per tant, devia estar jugant o en un xat. Em va prometre que no jugaria mai al MAX sense mi, si més no, no entraria a les simulacions que vivim conjuntament. He fet els deures a la pantalla i els he enviat a l'escola. Després he mirat un tros d'una pel·lícula antiga. Als vespres em ve de gust veure trossets de pel·lícula, però mai una de sencera. Al llit provo de llegir una estona un llibre dels d'abans, però habitualment em venç la son i em quedo clapat de seguida.